

„Kas Zuku kodu?“ küsis tiitluse hääle üle altvere talu ukse, kui poisist mitte wärawas mõnda aega näha polnud.

„Ei ole praegu kodu. Tule Else räägi mulle senni juttu, kui ta koju tuleb!“ wastas talu perenaese mabe heal.

„Mistal ta tuleb koju? Mui on igaw,“ helises jälle tiitluse keel.

„Dota ikka, oota külay ta tuleb pea. Tule istu siia mu kõrwa, ma otsin sulle kapiist midagi, siis läheb aeg hoopisamaste mõõda,“ trööstis perenaene ja tabtis kapi kallale minna, aga Elsekene oli liig hädaline. Juba ta jooksis aida juure; juba alawärawasse; waatas üle mulgu heinamaale ja silmas tagasi tulles rebeoluse wärawa alt sisse, kas oma mängusõpru mitte kusagilt ei leiaks.

„Ei ole ühti! Kodune eit käskis lobe tulla. Ma ei tohi oodata, teise pere eit! Kui Zuku koju tuleb, siis tulgu ta otse Atsiga meile. Eit andis mulle midagi head.“

Weel meelitas teise pere eit Elsele oma juure, aga see oli juba üle tänawa. Ei kuulnudki kutsumise healt.

Else ei olnud aga mitte üksi ülewast talus, waid seal oli weel teine tüdrukulene, Maret; aga Maret oli alati haiglane ja ei suutnud kunagi elawa Elsega koos hüpata ja joosta.

Else läks altverest koju tagasi; astus taha kambri; wõttis tooli ja lõi selle abil kapi otsast ühe saiafringli alla, mis ta homiku ema käest oli saanud ja nüüd Zukuga tabtis jagada.

Tal oli aga enesel parajaste saiasõõmise bimu ja ei läbenud Zuku tagasi tulekut oodata. Maret jubtus just toas olema ning sai sel kombel ühe jao fringlit omale, suurem osa kadus lühikese ajaga wäikese Else terawate hammaste alla.

Wiimast suutäit pikemalt süües ning raasufest suus weel keelega pöörates, et saia magu kauemalt subu jääks, tuli ka juba Zuku karates.

„Juba otsas!“ hüüdis Else talle wasta.

„Mis on otsas?“ küsis Zuku ja wahtis terawaste Else suud, mis weel läis.

„See on otsas, mis ma praegu sõin.“

„Kuule sa oled saia sõõnud ja minu ilma jätnud,“ kiskis Zuku esmalt elawalt, ta oli Else ligi astunud ja Else

suust saia lehtu nuusutanud; „ja minu ilma jätnud,“ tordas kaunis nuktalt ja ju woolastwad pisarad üle poisi palede.

Nüüd jõudis ka neljas meistamees, wäikene pake, pikaldane Ats weeredes üle ukse tuppa.

„Kas Else jälle lõi Zukut, et ta tõnnib?“ nende taselestet räägitud sõnadega astus praegu tulnud pois Maret juure.

„Ei lõõnud. Aga saiafringli ta lõi enne ära, kui Zuku siia sai,“ wastas Maret.

„Ära sellepärast nuta, Zuku! kui sa siia oleksid saanud, mina oleksin ikka ilma jäänud. Aga Else oleks mulle saia andnud?“ pööras pois küsides wäikese plika poole, kes isegi ei teadnud, kas ta pidi Zuhaniaga ühes nutma wõi tema üle naerma.

„Küll oleksin annud sulle saia, kui sa aga kodu oleksid olnud,“ oli Else wastus.

„No siis nuta aga Zuku peale, minu eest ka,“ ütles nüüd Ats Zukule.

10. Mihkel ja Wiin.

Rautamise tööga sain parajaste walmis. Tõttasid õige hoolega, et sellegil waja poleks minu pärast laua oodata. Mina ise ei saali laua ootamist, ei poes ei kõrtis, ei mõisas ei kusagil, sellepärast ei soowi ma ka, et keegi minu järele peab laua waihtima. Muud kui sõõma lauast, sealt ma ei tõuse enne kui lusika käest panen. See on nõnda minu wana seadus. Seal võib oodata mu järele, kes tahab, kes ei tahab, võib ära minna. Kuid sellega ma ei ole mitte üsna lausa rabul, et see Mihkel mu nüüd siia tema oma lugu pani kirjutama, parem meie oleksime selle laulu pidu teekonna wõinud wiisakalt ette reasse seada. Seal oleks ometigi midagi wõinud õppida. Mui ilusad tähendused ja üks kiri ka, need oleksiwad wõinud sisse tulla.

Aga kus mu lumelibemete rihendus on jäänud? Selle ma wõtsin ju esmalt kaasa ja jätsin siia Mihkli laua peale. Ära kadunud! Sest on tabju. Ma tabtsin lumelibemete waral nii ilusaste ära seletada ja reistloosse ülesse panna, kuida laulupeol üks taktisepp ja üks ainus heal, mis laulujuhataja andis, lõi selle põhjatuma bulga lauljaid ühte wiisi, kofiu tõlawalt ja ühel mõõdul helisema pani, nagu